

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko M. K., N. K., małoletnim W. K. i D. K. reprezentowanych przez
przedstawicieli ustawowych M. K. i N. K.
o opróżnienie budynku mieszkalnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2018 r.,
zażalenia powódki na wyrok Sądu Okręgowego w R.
z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt V Ca (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w R. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 26 października 2016 r., w sprawie z powództwa M. K. przeciwko M. K., N. K. oraz małoletnich W. K. i D. K. reprezentowanych przez przedstawicieli ustawowych M. K. i N. K., w sprawie o opróżnienie budynku mieszkalnego.

Wyrok zaskarżyła powódka M. K. zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 461 k.c. w zw. z art. 61 § 1 k.c. i art. 91 k.p.c., wnosząc o jego uchylenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że celem takiego zażalenia jest poddanie pod kontrolę prawidłowość uchylenia przez sąd drugiej instancji orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego postępowania, co może nastąpić jedynie w wypadkach przewidzianych w art. 386 k.p.c. Taka konstrukcja oznacza, że Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu zażalenia nie może oceniać stanowiska sądu drugiej instancji co do meritum sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., II C2 26/13, niepubl.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi również wtedy, gdy sąd nie rozpatrzył zarzutu pozwanego zmierzającego do oddalenia powództwa, np. zarzutu potrącenia, prawa zatrzymania, nieważności umowy i powodu ich przeoczenia lub błędnego przyjęcia, że zostały one objęte prekluzją procesową (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2013 r., I CZ 90/13 niepubl, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2012 r., III CZ 83/12 niepubl.). Taka sytuacja zachodzi w rozważanej sprawie, skoro Sąd Rejonowy nie rozpoznał merytorycznie zarzutu prawa zatrzymania przyjmując, że nie został skutecznie złożony, zaś Sąd Okręgowy uznał, że ta ocena prawna była wadliwa i zarzut nadawał się do merytorycznego rozpoznania.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w postanowieniu.